

Am ti dorit cu toții ca Dinamo Pitești să continue succesele din primele două tururi ale Cupei orașelor-tirguri, cu toate că era de presupus că adversara din cea de-a treia etapă a competiției, Dinamo Zagreb, finalista ediției anterioare, va fi obstacolul cel mai dificil din tinăra carieră internațională a piteștenilor.

Prezumția s-a adevărit. Dynamo Zagreb a fost în meciul cu Dinamo Pitești o echipă foarte puternică, matură, cu o mare experiență în jocurile internaționale din deplasare. Această adversară valoroasă a știut să tempereze avântul afiș de caracteristic tuturor echipelor gazdă, a descoperit lacunele jocului fotbalistilor noștri, a înscris un gol mult mai ușor decît se așteptau și apoi și-a ocrotit zestre cu un joc care să nu se rezume doar la o strictă apărare. Astfel, Dinamo Pitești a părăsit terenul propriu învinsă cu 1—0, situație foarte puțin promițătoare pentru meciul retur de la 1 martie, la Zagreb.

Înfringerea din partea unei echipe superioare nu este altă de insuportabilă dacă învingii au făcut tot ceea ce era posibil pentru a câștiga, dar, învingătorii, posesorii ai unui nivel mai înalt de joc, le-au anihilat tentativele. În cazul jocului de duminică, Dinamo Pitești n-a făcut tot ceea ce îi sta în putință pentru a înfringe asemenea adversari prestigioși și incapacitatea ei a fost în mod sigur consecința unei atitudini greșite a echipei și antrenorilor, care s-au înfundat de pe urma succeselor de astă toamnă.

Pitești, că ceea ce a realizat Dinamo Pitești în Cupa orașelor tîrguri pînă la meciul cu Dynamo Zagreb rămîne lăudabil, chiar foarte lăudabil. Sincer vorbind, Dinamo Pitești ne-a întrecut așteptările, promovînd două etape cu F. C. Sevilla și F. C. Toulouse. Astfel, a cîștigat galoane prețioase, devenind foarte repede dintr-o echipă de valoare medie în fotbalul nostru, o formație foarte apreciată. Dornici de succese, o stare euforică ne-a cuprins atunci pe toți, chiar și pe aceia care prin natura profesiei, trebuie să rămîină realiști. Așa s-a făcut că antrenorul Ștefan Vasile, foarte modest pînă la eliminarea echipei F. C. Toulouse, a început să-și supraaprecieze echipa, iar antrenorii lotului reprezentativ au exagerat și ei, selecționînd din echipa Dinamo Pitești și jucători puțin corespunzători pentru echipa națională, pe lingă Dobrin și Barbu care fă-

cuseră mai de mult dovada calităților lor. Este adevărat că și noi, ziarisții, am alimentat curentul de elogi pentru Dinamo Pitești, sperând însă că jucătorii echipei vor înțelege în mod pozitiv bunele aprecieri. Ne amintim însă că le-a fost atras atenția asupra pericolului îngimării.

Din păcate, fotbalistii pileșteni ne-au arătat tocmai într-o confruntare alif de importantă ca aceea cu Dynamo Zagreb că ei au priceput tocmai pe dos sensul laudelor primite. Ei și-au închipuit că au făcut peste noapte un mare salt valoric care le-ar permite să ignoreze realitățile care-i aduseseră pînă în al treilea tur al Cupei orașelor-tiguri: spiritul admirabil de echipă, pregătirea perseverentă și serioasă, talentul și meșteșugul personal în slujba jocului colectiv. Ei au renunțat cu o mare ușurință la ceea ce constituia țaria lor, omogenitatea echipei, crezînd că pot avansa în această competiție fără să mai muncească în mod temeinic.

Desigur că această tendință a putut fi observată mai din timp, fără a se lua toți din vreme măsuri de îndreptare. La Dinamo Pitești a fost o atmosferă generală de îngim-fare, alimentată și de succesul realizat cu echipa F. C. Admira în Franța, de laudele presei franceze, astfel că jucătorii s-au desprins din eficientul spirit de echipă care i-a adus de curind în atenția generală. Pe cînd astă-toamnă Dobrin, de pildă, își îmbunătățise jocul, renunțînd la unele tendințe prea individualiste, în meciul cu Dynamo Zagreb a revenit la acestea, ba chiar mai mult ca înainte, iar C. Radu a devenit un imitator al acestuia. Dacă Dobrin a driblat cu rost sau fără rost doi adversari, C. Radu a încercat s-o facă cu trei adversari și astfel, în timpul pierdut de aceștia cu „vămuirea” mingii, fotbalisții iugoslavi își organizau pe îndelete apă-rarea.

Majoritatea timpului, fotbalistii pileșteni s-au jucat cu mingea fără rost, în timp

ce adversarii lor au urmărit un plan tactic bine definit, în funcție de cursul jocului și de replica greșită a echipei Dinamo Pitești care a jucat stereotip din minutul 1 pînă în minutul 90. Privind la jocul mărginit de a trimite mingea orbește în careul advers, nu puteai să nu te întrebi ce fel de pregătire tactică a făcut această echipă? Nedumerirea era cu atât mai mare cu cît adversarii se mișcau după un mecanism bine încheiat, cu multă luciditate, siguranță.

În timp ce antrenorul Ștefan Vasile se agita pe tușa terenului din, probabil, diferitele indicații fără efect, după cum se constata în jocul echipei Dinamo Pitești, antrenorul iugoslav Zebec nu s-a mișcat o singură dată de pe bancă, dar echipa sa a știut cum sa se comporte în raport de fiecare perioadă a jocului.

Ce rezultat de aici?
 În primul rând că Dinamo Pitești n-a
 pregădit această întîlnire cu răspundere, că
 a lăsat concesiile spiritului de automulțu-
 mire al jucătorilor, și aceasta este vina
 antrenorilor. În al doilea rând că jucătorii
 nu s-au subordonat indicațiilor date de an-
 trenori, fiindcă ne place să credem că
 slăburile de pe tușă ale antrenorului Ște-
 lan Vasile au fost cele mai nimerite, și în
 acest caz disciplina de joc este ca și in-
 existentă, vina fiind de această dată a ju-
 cătorilor.

Fotbalul este și va rămâne întotdeauna mai mult decât un simplu joc, în ciuda unor exagerări actuale care pretind că marii jucători desființează sistemele și tacticile de joc. Dobrin este incontestabil un mare talent, însă el nu va putea deveni un element determinant în obținerea unui rezultat și nu se va putea afirma definitiv dacă jocul lui nu va ajuta sau el nu va fi ajutat de planul tactic al echipei. Cu altul mai puțin vor reuși C. Radu, Țurcan sau Prepușel, ale căror acțiuni izolate în

meciul cu Dynamo Zagreb au dăunat focului echipei, i-au știrbit din omogenitatea obținută anul trecut și, implicit, din spiritul de echipă.

Am insistat asupra acestei greșeli, fiindcă ea nu este proprie numai echipei Dinamo Pitești și nu se comite numai în meciuri internaționale. Și în campionat există mulți jucători care înțeleg greșit rolul lor de jucători de elită în echipe, după cum mulți antrenori, de dragul rezultatului, sperând în obținerea victoriei pînă în ultimul minut, tolerează unor fotbalștiști atitudini păgubitoare echipei. Dorișea de a crește și a avea cît mai mulți jucători de mare valoare, de stimulare a acestora nu trebuie să dăuneze realizării și menținerii spiritului de echipă, planului tactic al echipei, căci dacă doi sau trei dintre jucătorii care asigură mecanismul acesteia sînt stingheriți de acțiuni exagerate, singulare, fisurile se ivesc de la sine și rezultatul este invers decît cel scontat.

Bobby Charlton este un mare fotbalist al lumii și ca el au mai fost în echipa câmpioanelor mondiale încă 3—4, dar nici Bobby Moore, nici Ball sau Hunt n-au acționat individual decît în măsura în care puneau în valoare jocul partenerilor lor, sau, prin măiestria lor, deschideau căi nebanuite colegilor lor. Și, astfel, întreaga echipă a Angliei, de la Banks la Peters, trecînd pe la Cohen și Stiles, a fost de neînvinș. Exemplul este prea mare, însă tot-mai de la marile echipe trebuie învădat.

Antrenorii noștri trebuie să dea dovadă de o mare exigență în pregătirea jucătorilor și echipelor noastre. Ei trebuie să devină ascultați, să se impună prin competența și siguranța măsurilor, să ne arate că sub conducerea lor echipele fac progrese.

Dinamo Pitești a regresat de la turul al doilea la al treilea al Cupei arșelor-tirguș, din luna noiembrie 1966 până în februarie 1967 și vina revine în întregime antrenorilor echipei și componenților ei, care, așa cum s-au prezentat în meciul cu Dynamo Zagreb, au crezut probabil că se poate juca fotbal oricum, dar au avut prilejul neplăcut să constate printr-un eșec că fotbalul înseamnă ceva mai mult decât un simplu joc.

Să sperăm că în viitor echipele noastre nu vor mai repeta asemenea greseli.

Aurel NEAGU

AZI VĂ PREZENTĂM:
TEREZIAN
 SIBIU

În acest cartier de dincolo de Cibin, (unde acum 30—35 de ani casele erau îngrămădite pentru a lăsa „partea leului“, maidanului vecin, iar astăzi îngemănează simetria blocurilor cu pitorescul parcurilor) au văzut lumina zilei mulți fotbaliști care au fost iubii și apreciați de miile de iubitori ai sportului cu balonul rotund.

fecționată cu adevărată măiestrie, din cîrpe și din gumă sau (o, dulce raritate!), îmbrăcată cu piele.

La începutul deceniului al treilea al secolului nostru, se puneau bazele primului club sportiv din oraşul Sibiu, „Şoimii”. Ideea numelui acestui club a venit cu ocazia unei vânători pentru că la „Şoimii” se practica şi vânătoarea, inspirat fiind de şoimul ce zboară iute ca vîntul, puternic şi liber în

La disputele micilor fotbalişti asista adeseori unul din jucătorii echipei „Soimii”, care locuia în acelaşi cartier. Acesta se numea Ionel Căliman. Seara, chema la el pe acei ce i se părea că posedă calităţi fotbalistice şi îi invita pentru a doua zi la club. Astfel îndeplinea Ionel Căliman funcţia de... selecţionar! Ochiul său experimentat a descoperit în rândurile acestor copii pe fotbalişti care se mai târziu aveau să ducă faima oraşului şi a

toate". (Acesta a fost în 1932 și secretar general al „Ligi de centru” care cuprindea orașele Medias, Sighișoara și Sibiu). Pe Cornel Chivaru, în prezent pensionar, l-am întâlnit zilele trecute, rugându-l să-și depene firul amintirilor: „Cam prin 1929—30, „Șoimii” era prima echipă din orașul nostru, ocupând locul I pe districtul Sibiu. Din formația ei făceau parte: I. Lindner, Gh. Apolzan (unchiul maestrului emerit Al. Apolzan), L. Nemeș, I. Chidu, E. Borja, frații Astăluș, Pamfil Tatu, A. Boicoianu, I. Sirbu, A. Buian și alții.

Primul nostru teren de joc a fost „Turnschule“, iar mai târziu am jucat pe locul actualului teren C.S.M. care, datorită profesorului de gimnastică C.M. Ionescu de la

pot uita faptul că Pamfil Tatu, fiind în ultimul an de studii și neavînd posibilitatea de a se întreține, a fost ajutat de către colegii de echipă cu masă și cazare“.

Bătrînul pensionar Pompiliu Mu-
reșan, fost jucător și conducător
al echipei Șoimii între 1924—28,
își amintește și el de o întâmplare
care se înscrie în aceeași sferă :
„Înainte a unui meci important
în Liga de centru, am spus băie-
ților :

— Dacă bateți astăzi cu 1—0, mă oblig să vă dau o masă din încasări. Echipa a jucat bine, ca de obicei în acea vreme, și a câștigat partida cu 1—0. Eu trebuia să-mi țin promisiunea. Mă pomenesc însă cu președintele clubului care mă întreabă de banii încasași. I-am amintit despre promisiunea făcută jucătorilor, dar după multe discuții aprinse am fost nevoit să renunț, pentru că președintele nu vroia să piardă nici un ban! Jucătorii însă au continuat să aperse culorile clubului, cu prețul oricăror sacrificii, pentru că iubeau fotbalul⁴.

mare luptă cu 2—1. Iar pentru ceea ce a însemnat pepiniera Tereziianului, amintim performanța juniorilor sibieni, constituiți pe scheletul echipei Șoimii (jucau pe atunci Ghiurițan, O. Muscă, A. Suciu și alții), care au câștigat în anul 1939, „Cupa Unirea”, oferită de federație.

Pe mulți care cunosc evoluția actualiei echipe CSM Sibiu în campionatul divizionar B, îi surprinde slaba comportare a fotbalistilor de la clubul ce odinioară reprezenta cu cinste orașul Sibiu. În perioada ultimilor ani, din orașul Sibiu au plecat la alte cluburi din țară zeci de fotbalisti valorosi, fapt ce denotă că aici, la Sibiu, fotbalisti locali nici nu fac "casă bună" cu echipa. Totuși, firul tradiției, deși subțiat, nu s-a rupt. Din cartierul Terezien se ridică din nou o pleiadă de viitori fotbalisti; sub conducerea profesorului Traian Todoran (absolvent ICF) peste 80 de copii învață tainele sportului cu balonul rotund. Iată și primele lor rezultate: cele trei echipe de pitici sînt clasate pe primele locuri în campionatul orașenesc, iar echipa de juniori a Școlii sportive Sibiu, care participă în seria a 10-a în campionatul republican, ocupă locul I la terminarea turului.

Față de condițiile vitrege din trecut, actualii elevi ai profesorului Todoran se bucură din plin de echipament, materiale, terenuri sportive, precum și de asistență medicală. Cartea și sportul se completează armonios. De aceea, ei trebuie să continue faima foștilor fotbalisti ce s-au ridicat din cartierelor orașului de pe Cîmbin.

ILIE IONESCU

Anii au trecut și iată că au venit la rând alte generații de fotbalști. În echipele Soimii și-au făcut apariția printre alții : I. Drăgan și Ilie Oană, frații Romi și Remi Bucșa, D. Dumitru, N. Vlad, C. Moldovan, I. Nanu, M. Tonci și F. Koch (ei formau „aripa blendă”) — în prima echipă — și Alexandru Apolzan, S. Moldovan, M. Dragoman, N. Roman, în echipa de juniori.

Dintre performanțele echipei Șoimii (care a activat și în prima categorie a țării), amintim doar finala pentru desemnarea campioanelor naționale, unde întâlnind pe Coltea Brașov a fost învinsă la

Echipa „Șoimii”
în anul 1931

înaltul cerului. Sportul de bază în-
să era fotbalul.

Biografia echipei de fotbal „Șoimii” începe cu „Terezianum” sau mai bine zis cu maidanul din acest cartier care a constituit o principală sursă de fotbaliști sibieni.

Copiii acestui cartier, copii săraci, formau echipe de străzi cu nume improvizate ca: Țința, Gara mică, Macedon, sau după numele unor echipe mari ca Ripensia și altele, ca apoi să se întrecă pe maidanul din Terezian în „competiții perpetue” care durau de dimineață pînă seara. Mîinea? Con-

țării, ca: Ilie Oană, Remus Ghiu-
rișan, Alexandru Apolzan, Ion
Drăgan, Ilie Gîrleanu, Sandu Mol-
dovan, Nicolae Roman, Miron Dra-
goman, Gheza Fülöp, Ivan Alexe,
Ilie Greavu, Gheorghe Văcaru și
alții.

Deși în cadrul clubului „Șoimii” mai fînăuau, pe lîngă echipa de seniori, încă două echipe: una de rezervă iar alta de juniori, antrenor nu exista. Cornel Chivaru, administratorul Societății sportive „Șoimii”, îndeplinea pe atunci, pe lîngă funcția sa, și pe aceea de conducător, antrenor, organizator, casier, într-un cuvînt „om bun la

licul Gheorghe Lazăr, fusese amenajat de elevii școlilor secundare din orașul nostru. Nu pot omite dragostea de sport și de club a jucătorilor. Îmi amintesc că pe atunci ei își cumpărau singuri echipamentul sportiv, ba mai mult, între conducerea echipei și jucători se încheia un contract prin care aceștia din urmă erau obligați să respecte anumite condiții, ca de exemplu: sancționarea bănească în caz de neprezentare la antrenament, pentru întârzieri, indisciplina pe teren etc.

Amintind de lipsurile materiale ale jucătorilor din acea vreme, nu